

Praha-Žižkov, 10. 2. 2019
P. Jareš

Hospodinovo milosrdenství Ž 107, 1 - 32. 43

Lidé se věnují mnoha různým oborům. Pěstují spoustu všelijakých koníčků a zálib. Je potěšením naslouchat někomu, kdo svému oboru opravdu rozumí. Například lékaři - chirurgovi, který skvěle ovládá léčení úrazů ruky. Každý samozřejmě nerozumí všemu. Něco takového ostatně ani není v lidských silách. Existuje však jeden předmět, kterému by se měli věnovat všichni moudří lidé. Existuje jedno téma, o kterém bychom všichni měli po celý život přemýšlet. Jeden předmět, v jehož poznání bychom se měli neustále zdokonalovat. Boží milosrdenství! Právě o něm nás něco učí přečtený žalm. A k jeho poznávání nás také nabádá (v. 43). Boží milosrdenství se projevuje tak, že Bůh zachraňuje z všelijakých tísní ty, kdo k němu volají. V zachraňování lidí je Hospodin odborník na slovo vzatý! Nejvýrazněji se jeho milosrdenství projevuje v osobě Pána Ježíše Krista. On svou smrtí zaplatil za to, abychom mohli žít jako svobodní lidé (Žd 2, 14n). On je tím, k němuž můžeme ve svém soužení úpět. O něm je psáno: “ *každý, kdo vzývá jméno Páně, bude spasen*. ” (Ř 10, 13 ČEP) Je to vlastně on sám, kdo má být celoživotním námětem našeho přemýšlení. V žalmu jsou uvedeny čtyři různé situace, ve kterých lidé volali k Bohu a byli zachráněni. Znázorňují různé těžkosti a krize, ve kterých se můžeme ocitnout i my. A i my v nich můžeme volat k Hospodinu - k Pánu Ježíši Kristu.

První skupinu tvoří ti, ***kdo bloudí pouští*** (v.4nn). Jsou hladoví a žízniví. Nemohou najít město, kde by mohli spočinout, nasytit se a občerstvit vodou. Patrně se tu odráží vzpomínka na putování Izraele pouští z Egypta k zemi zaslíbené (viz např. kniha Numeri). Člověk však může bloudit i v životě, když hledá jeho smysl. Hledá, čeho by se v životě držel a pro co by žil. To je jistě skrytá motivace mnoha lidí, kteří se dnes sytí všelijakými duchovními naukami. Po stránce hmotného zajištění jim třeba nic nechybí a přece jejich duše hladoví a žízní po něčem víc. Po něčem hlubším. Pán Ježíš k tomu říká: “ *Já jsem chléb života; kdo přichází ke mně, nikdy nebude hladovět, a kdo věří ve mně, nikdy nebude žíznit*. ” (J 6, 35 ČEP) Kdo volá ke Kristu, toho Bůh dovede rovnou cestou k sobě. A sám sebou ho Bůh bude sytit a napájet. Takový člověk už nikdy nebude ve světě ztracený a sám.

Druhou skupinu tvoří ti, kdo se stali ***zajatci a vězni*** (v. 10nn). Stali se jimi proto, že se vzepřeli Božímu slovu. Odráží se v tom zkušenost Izraelců, kteří byli pro svou neposlušnost vůči Hospodinu odvedeni do asyrského a babylonského zajetí (sr. 2Kr 17, 6 a 2Kr 24, 14. 16). Člověk ale může být i v zajetí své zatemněné mysli. Lidé odmítají pravdu o Stvořiteli, a tak je Bůh vydává napospas jejich zvráceným vášním, jejich zvrácené mysli (viz Ř 1, 18 -

32). Jsou v zajetí svého sobeckého způsobu myšlení a jednání. A to ničí všechny jejich vztahy. Někteří prožívají velmi osobně to, že jsou spoutáni zlými duchy, kteří je zastrašují a všelijak trápí. Třeba v důsledku toho, že vyvolávali duchy zemřelých, nebo se účastnili čarodějnictví. Pán Ježíš dokáže osvobodit ty, kdo jsou spoutáni Satanem. A dokáže vysvobodit i ty, kdo jsou v zajetí svých hříchů (sr. J 8, 34). Sám o sobě řekl: “ *Když vás Syn osvobodí, budete skutečně svobodni.* ” (J 8, 36 ČEP)

Pak jsou zde **pošetilci** (v. 17nn). Pro svou vzpouru proti Boží moudrosti se ocitli v ohrožení života. Zřejmě onemocněli. Ztratili chuť k jídlu, přiblížili se smrti. Když někdo odmítá Boží cesty, často ničí i svoje vlastní tělo. Třeba nevázaným sexuálním životem, alkoholem, drogami. Nebo také záští a neodpuštěním. Ale i z takové situace může člověk volat k Hospodinu - k Pánu Ježíši Kristu. Těmto lidem Bůh sesílá své slovo a uzdravuje je. Tím slovem je sám Pán Ježíš Kristus (Žd 1, 1n). On dokáže uzdravit i vysvobodit. V Bibli je psáno, že “ *... v něm jsou skryty všechny poklady moudrosti a poznání.* ” (Ko 2, 3 ČEP)

A konečně jsou zde **ti, kdo se plaví po moři** (v. 23 – 32). Povolání námořníka nebylo mezi Izraelci častým zaměstnáním. Ani my většinou nejsme námořníky. Přesto někdy můžeme i my mít pocit, jako bychom své dílo konali na nesmírných vodách. Když ve svých zaměstnáních a ve svých životech prožíváme všelijaké bouře. A to hlavně díky zlobě a nedokonalosti lidí, s nimiž máme co do činění. To pak v té spoušti také někdy ztrácíme hlavu a se svou moudrostí jsme v koncích. Máme z toho “ *mořskou nemoc* ”. A přece Ježíš je nám nablízku. Tak jako byl kdysi v bouři na lodi se svými učedníky. Když ho vzbudili, stačilo jen jeho slovo a vody se uklidnily (Mt 8, 23 - 27). Apoštol nás vyzývá: “ *Všechnu svou starost uvrhněte na něho, neboť mu na vás záleží.* ” (1P 5, 7 ČEP)

Z moci zla a hříchu se nemůžeme zachránit sami. To Hospodin nás zachraňuje z tísně. Skrze Pána Ježíše Krista! A když jsme tu záchranu osobně zakusili, máme mu vzdávat chválu. Nemůžeme jinak než obdivovat a hlásat jeho velikost. Jeho milosrdenství je zázrak všech zázraků! A našemu (nejen) duševnímu zdraví nepochybně prospěje, když se toto milosrdenství stane celoživotním námětem našeho přemítání.